

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke emberé”

XXX. (LXXX.) 18. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

1986. MÁJUS 4.

A Béke hónapja elé

Negyvenegy éve fejeződött be a háború Európa területén, azóta van béke, és házáknak is ennek a békének a légkörében él, és építi is a békét. Láthatóan hatalmas utat tett meg népünk ez idő alatt az építésben, az ipar és mezőgazdaság fejlesztésében is, igénybevéve a világméretű gépesítés lehetőségeit. Sok mindennel meg kellett küzdenünk mindezt, a múltból öröklött maradisággal, az emberi gyarlóság jeleivel, mégis ezekben a nehéz évtizedekben népünk megmutatta, hogy mire képes. A békében!

MOST ISMÉT MEGSUHINTOTTA Európát is a háború szele, mert ha voltak is hadakozások a világ különböző tájain, nem jelentett annyit, mint az a hír, hogy bombázók szórták le gyilkos terheit békésen szunnyadó városokra. Ez a hír fölébresztette az emberekben a félelmet, sokan gondoltak arra szerte a világon: mi lesz ebből? Ismét háború? Mégpedig olyan, amilyen még nem volt, minden eddiginél borzalmasabb? Ha ugyan nem ez lenne az utolsó háború, mert elpusztulna minden és mindenki, és nem maradna az sem, aki újabb fegyvereket gyártson... Igazaz vált a mondás, hogy a mai világ túlságosan kicsi és törekeny lett a háborúk számára, mert földünk legtávolabbi pontján történő események is nagyon hamar érintenek bennünket is.

A BÉKE ÉRDEKÉBEN ült össze a két nagyhatalom képviselője Genfben. Azután január közepén hangzott el a felszólítás: legyen fegyvermentes a föld az ezredforduló! Mind a nukleáris, mind a hagyományos fegyverektől! A nemzetközi kapcsolatok jelenlegi bonyolult szakasza minden államtól nagy felelősséget, aktív erőfeszítéseket követel a világ békéjének fenntartása végett. Valóban sok fontos lépés történt a téren, mi magunk is örömmel készültünk arra, hogy nyugodtabb körülmények között ünnepeljük májust, a béke hónapját... — és most azok a bombák nemcsak Líbia városaira hulltak, hanem Genf is, ahol szétrombolták a csúcstalálkozó által keltett reményeket. Egész Európa rendkívül érzékenyvé vált a közel-keleti és más feszültségekre, nehogy egy óvatlan, felelőtlen, visszavonhatatlan pillanatban lángba boruljon a világ!

EBBEN A BONYOLULT NEMZETKÖZI helyzetben vetődik föl a kérdés: vajon békében élhetünk-e, vagy az atomháború áldozataivá válunk? Ezt éreztük a márciusban tartott Közgylűsünk alkalmával, amikor nyilatkozatot fogalmaztunk meg, még határozottabb cselekvést, odaszánást, aktivitást szándékozva a béke érdekében, szűnjék meg a fegyverkezési verseny, számolják föl a nukleáris veszélyt, és akadályozzák meg kiterjesztését a világra! Ennek érdekében minden áldozatot meg kell hoznunk, a mai világhelyzetben nincs más választás, mint a békés egymás mellett élés; az államok közötti együttműködés.

A mi negyvenéves fejlődésünk is azt igazolja, hogy a fejlődés és a béke elválaszthatatlanok egymástól. Erre törekszik a harmadik világ is, amelynek népei — éppen elmaradottságuk miatt — sokat szenvedtek az elmúlt évtizedekben.

MENNYI ANYAGI ERŐFORRÁST lehetne a fegyverkezési verseny alól felszabadítani és az emberi előrehaladásra, fejlődésre és országok fölemelésére fordítani! Bolygónk minden lakosának föl kell ismernie a veszélyt! Szükséges, hogy egyesítsék erőfeszítéseinket a béke megvédése érdekében, hiszen minden ember a saját létéért küzd ebben! Nem elég csak akarni a békét, a fejlődést és a jólétet, hanem oda kell állni azok közé, akikkel összefogva, együttműködve működhetünk a béke érdekében.

A hívő ember rendkívül sokat tehet a béke érdekében: először élje a békét, azután tegyen róla bizonyosságot, hirdesse másoknak is, és imádkozva valósítsa meg saját környezetében. Ez a küldetésünk, ez a feladatunk!

Viczán János

MÁJUS 8. MENNYBEMENETEL NAPJA

„Te égbe ment király”

Gyakran beszélünk Jézus megváltói műve kapcsán az Ő hármasságáról: prófétái, főpapi és királyi tevékenységéről. Az Ószövetségben mindhárom tisztség szent olajjal való felkenetéssel járt. Jézus személye valamennyit egyesítette önmagában, bizonyítékát adva annak, hogy Ő a várt Messiás (a Felkent), vagyis a Krisztus.

Először próféta mivolta áll az előtérben. Krisztus életével és tanításaival „hirdeti” Isten akaratát. Isten királyi uralmáról való bizonyosságtételében „prófétá” volt, cselekedetben és beszédben „hatalmas”.

Jézus azután keresztre ment. Magára vette a világ bűneit, s áldozati Bárány és főpap lett egyidejűleg. Majd jött a Golgota megrendítő órája, amikor Krisztus, a Szent, életét adta bűnért való áldozatként a bűnösökért.

Azután Isten feltámasztotta és felmagasztalta Őt. Feltámadása után negyven nappal a mennybe ment. Most királyként ül az Atya jobbán, ahonnan majd eljön, hogy művét teljességre vigye.

Amikor Krisztus a földön testben megjelent, úgy tűnt, hogy a Messiasról alkotott kép királyi vonása nem teljesedik be. A jásszóló, a pásztorkodó, az ács, a halászok nem érzékelték királyi dicsőségét. Jézus szelíd és alázatos fellépése, kapcsolata a szegényekkel, a betegekkel, a vámszedőkkel és a bűnösökkel, valamint könyörülete az anyira eltávolítottakban, hogy még Bernier János is megkérdőjelezte, vajon ő a megígért, vagy mást várjanak. Tanítványai szintén ezt fűrkészték életútján és eljárásainak.

Az az ország, amelyet Jézus hirdetett és elhozott, ellentétben állt mindazzal, amit a zsidók testi értelemben

vártak. Az Ő országa akkor is, ma is, lelki és mennyi. Ezért összeegyeztethetetlen ez az ország minden testi reménységgel és várakozással. Ennek az országnak csak az a polgára, aki lemond saját nagyságáról, dicsőségéről, és a szolgálatnak és halálnak ugyanazt az útját járja, mint maga a Király. Sorsunk a búzaszemé, amely elhal, mielőtt gyümölcsöt hozna.

És Jézus mégis király volt. Születésekor mennyi angyalok hirdették királyi dicsőségét. Keletről bölcsek érkeztek az újszülött királyhoz, és hódoltak neki. Királyi hatalommal osztogatta tanítványainak megbízatásait, utasításait és ígéreteit. Királyi hatalommal parancsolt a betegségek, fosztotta meg zsákmányától a halált, üzte ki a démonokat, uralkodott a természet erőin, s lépett fel a szombat és a templom Uraként. Végül Királynak vallotta önmagát nyíltan és ünnepélyesen Pilátus előtt, de olyan ország királyának, amely nem ebből a világból való.

Mennybemenetele után Jézus Krisztus dicsőséggel és tisztelettel koronáztatott meg. Az Atya jobbára ült a mennyi trónon. Ott kormányoz mint főpapi király és mint gyűlekezetének világot uráló feje, akinek minden hatalom átadatott mennyen és földön.

„Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Ő Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, aki az Ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testünket...” (Fil 3:20, 21). „Ezt a maga idején megmutatja majd a boldog és egyetlen Hatalmasság, a királyok Királya és uralkodók Ura. Ővé a tisztelet és az örökkévaló hatalom. Amen. (1Tim 6:15, 16).

Ifj. Nagy János

És áldott leszel az asszonyok között

Anyá lettél. Most féltő szeretettel szorítod szívedhez csöpp magzatod. Ajkad immár altatódal énekel, pólyát kötöz, bölcst ringat karod. Arcod: ifjú anya kipirult arca, szívedbe száz szép érzés költözött; s ha reád néz a kis emberpalánta, áldott vagy te az asszonyok között!

Anyá lettél... Pillanatra se feledd: szent hivatás, kötelesség vár rád! Nem lesz könnyű felnevelni gyermeked, lesz még neked, lesz sok nehéz órád. De ne csüggedj! Nagy, és hatalmas Isten lakozik az égben, fellegek fölött. Nevelj gyermeked az Ő félelmében, s áldott leszel az asszonyok között!

Ha már növekedik gyermeked, és ha fölfogja ennek-annak értelmét, beszélj neki Jézusról is, aki a bűnös emberért adta életét. Téli esteiken, amikor hideg szél zörgeti jégvirágos ablakod, engedelmes Gyermek-Jézusról beszélj, amíg édes álomba ringatod!

Kicsiny szívébe szeretet magvát hintsd! — az Ő Jézus virágoskertje az — türelemmel ápolj, gyöngéd szóval intsd, mert türelmed rózsákkal jutalmaz. — Gyermek — imádkozó anya ölében — ebben az Ő mindig gyönyörködött. Kulcsold össze kezét, s imádkozz vele, s áldott leszel az asszonyok között!

Ismeretlen világ

A kis rádió-amatőr fülhallgatóján keresztül távoli országokból, földrészekről érkező hangokat, zajokat képes meghallani. Mindenkit, aki hite által kapcsolatban van Jézus Krisztussal és a Szentlélekkel, láthatatlan szálak kapcsolnak egybe minden ember szenvedésével, a világon. A számunkra ismeretlen „világ” nem csak a távoli kontinenseken van, hanem az utcánkban, az iskolában, sőt még a testvérek között is. Közeli ismerőseink, barátaink között is van valaki, akinek szüksége volna szeretetünkre, segítségünkre. Talán hozzájuk azért nem jutott el még az Örömhír, mert mi szívesebben törődünk saját magunkkal, mint bárki mással. Csak arra van gondunk, nehogy bepíszkoljuk magunkat, de eszünkbe sem jut azon gondolkodni, hogyan mondjuk meg másoknak megfelelő módon, hogy Jézus szereti őket. Különböző hiábavaló azt mondani valakinek, hogy Jézus szereti, ha nem törekszünk megmutatni tetteikkel, hogy szeretjük és becsüljük embertársainkat, mint testvéreinket. A keresztyén hittérítők éppen ezt teszik, amikor Jézus szeretetét hirdetik, s közben enni adnak az éhezőknek, gyógyítják a betegeket, inni, olvasni tanítják a gyermekeket, és ily módon lelki felszabadításukon fáradoznak. (H)

„Megújítod a termőföld felszínét”

Zsoltárok 104:30

Tavas van. Rügybontó szellő suhog a fák között. Egyik napról a másikra sokat változik a föld arca. Selymes zöld pázsit burkolja a felszínt. A fák ágai most gyűjtik rügyeikbe a finom illatokat, hogy rügyfakadáskor bőven árásszák el a tájat.

Ilyenkor a természetben Isten csodásan szemlélteti megújító hatalmát. Emberi bölcsesség és erő a legmodernebb technikával is képtelen volna megvalósítani a tavaszi megújulás csodáját.

Jó reménységet táplál a szántó-vető emberben, amikor látja a vetés zsendülését. A legbiztatóbb reménység esetében is tudnia kell azonban, hogy ha Isten megvonná áldó szeretetét, a legszébb vetésből sem lenne aratás. Elszállna a reménység, elszállna az áldás. Isten azonban kegyelmes, és amíg a föld lesz, addig a vetés és aratás nem szűnik meg (1Móz 8:22).

Természetesen Isten gyermekkel nemcsak a természetben megmutatkozó áldásokra tekintenek, hanem a Szentlélek új életet támasztó hatalmára is. A szél fúj, ahová akar (Jn 3:8). Aki beáll az áramlás útjára, annak az életében a lelki megújulás oly csodásan valósul meg, hogy egyik napról a másikra az Ő áldott eszközévé válik (ApCs 9:1—30). Így lehet Saulból Krisztus illatát hordozó apostol (2Kor 2:14—15). Nem emberi akarás, vagy erőlködés eredménye ez, de az a lehetőségünk megvan, hogy átengedjük életünket, hogy Isten hatalmas, újat teremtő ereje munkálkodhasson bennünk.

A mi életünket vajon hányan figyelik? Hányan keresik, mikor hoz új termést? És mi vajon hány ember életén keresünk gyümölcsöt? Amíg azal foglalkozunk, hogy mások életében keressük a gyümölcsöt, addig nem tud termőre fordulni a saját életünk sem. Ezért mindenki elsősorban a maga lelkének óra legyen! Az első zsoltárban azt mutatja be az Ő, hogyan lehet jó gyümölcsöskben bővülő az életünk. Félreérthetetlenül, világosan érthető itt is, hogy: oda kell állnunk a Szentlélek újat teremtő hatalmának áradatába, hogy a megújulás törvénye legyen életünk átforgató ereje!

Amint a természet világában nem következik be a megújulás Isten újat teremtő hatalma nélkül, úgy a lelki életben sem várhatunk gyümölcsöző virulást Isten szava és a Szentlélek megújító hatalma nélkül. Ezért eseng Dávid szava is így az 51. zsoltárban: „Tiszta szívet teremts bennem Istene, és az erős lelket újítsd meg bennem!”

Ha Isten annyira szeret bennünket, hogy évezredek át hűségesen valóra váltotta az ősi ígéretet (1Móz 8:22), akkor méginkább bizhatunk segítő és áldást adó szeretetében, a lelki élet gyümölcsözése érdekében. Hiszen úgy szeretne ezt a világot, hogy egyszerűen Fiát áldozta fel értünk. Ő nem akarja, hogy csak egy ember is elveszen (Jn 3:16—17). Az üdvözítés nagy célja érdekében hív el embereket, hogy gyermekei legyenek és megszentelt őket, hogy a lelki megújítás nagyszemű szolgálatában munkatársakká legyenek.

Isten nem kirakat-kegyességet akar létrehozni, hanem lelki gyümölcsöket termő keresztyéniséget. Termővé akarja tenni életünket. Amikor megáll életünk fája mellett, keresi a hit, a szeretet, a jó cselekedetek, a tiszta erkölcs... gyümölcsét.

A mi korunkban is átjárja a világot Isten Lelkének megújító hatalma. Ő téged is kész megszentelni és általad mások megmentését munkálni. Állj elő te is, hogy új tavasz induljon a Lélek mezején!

Fodor Ferenc

VALLÁSI MEGÚJULÁS AZ AMERIKAI EGYETEMISTÁK KÖRÉBEN

Az Egyesült Államok egyetemeinek a hallgatói visszatérnek a templomokba, újra nagy számban látogatják a teológiai előadásokat és aktívabban részt vesznek a karitatív munkában. Erről számoltak be az egyetemeken működő lelképásztorok, különösen az északi államokban, ahol az egyetemisták eddig a vallási kérések iránti érdeklenségükkel tűntek ki. Jellemző a nagy tekintélyű Yale Egyetem példája, ahol néhány éven belül a teológiai előadások hallgatóinak a száma megháromszorozódott. Az egyik egyetemi lelkész a vallásosság iránti érdeklődés fokozódásában a vallástalan nevelés által kiváltott reakciót lát.

A vallási megújulás minden vallás területén érezteti hatását: a katolikus, az evangéliumi és a zsidó vallású egyetemi lelkészek hasonló tapasztalatokról számolnak be. Gyakoriak a hallgatók között a megtérések. Ahol a katolikus lelkész nem eléggé tevékeny, ott a katolikus hallgatók a különböző evangéliumi szervezetekben vállalkoznak tevékenységet. Jellemző, hogy pl. az evangéliumi „Keresztes hadjárat az egyetemeken Krisztusért” elnevezésű szervezet, amely néhány évvel ezelőtt már a feloszlás előtt állt, ma erőteljesen virágzik. A „Keresztyén Sportolók Szövetsége”, amelyet 1985-ben hoztak létre, máris 457 egyetemen működik. A vallás iránti érdeklődés a legtekintélyesebb egyetemeken, a Yale-en, a Columbián, a Harwardon fokozódott legerőteljesebben. Igen figyelemreméltó, hogy a vallásosságnak ez a fellángolása nem elméleti, hanem gyakorlati jellegű: a fiatalok növekvő mértékben vesznek részt a karitatív szervezetek munkájában, a magányos, idős emberek, a hajléktalanok támogatásában, a börtönből szabadult fiatalokorúak segítségével. (KNA)

A KERESZTYÉNEK TÖRÖKORSZÁGBAN

Törökország NATO-tagállam, néhány éven belül az Európai Gazdasági Közösségnek is teljes jogú tagja lesz. Így azután Nyugat-Európában senkinek sem érdeke felvetni a kérdést: mi történik a Törökországban élő keresztyén kisebbséggel? A török vendégmunkások, akik nagy számban élnek Nyugat-Európában, megkérdezték, hogy a vendéglátó állam mecseteket, Korán-iskolákat, Iszlám klubokat és központokat építsen számukra. A Törökországban élő keresztyének, akik maguk is török állampolgárok, mind az állam részéről, mind a 98%-ban szunnita mohamedán polgártársaik részéről következetes mellőzésben részesülnek. Pedig csak kevesen vannak. Törökország 48 millió lakosa közül 20 évvel ezelőtt 206 000 keresztyén volt, ma már csak 105 000. Aki csak teheti, kivándorol... Legutóbb a konstantinápolyi pátriárka kijelentette: ha a kivándorlás folytatódik, a pátriarchátus léte kerül veszélybe. (Neue Bildpost, KNA)

A VÁROSI MISSZIÓ GONDJAI

David Barrett, a Déli Baptista Szövetség missziókatatója szerint a keresztyénség évszázadunkban nagymértékben visszaszorul a városokban. 1950-ben a világ 25 legnagyobb városa közül 18-ban keresztyén többség volt, de 2000-re csak nyolc világ városban marad túlsúlyban a keresztyénség. (EPS)

Hazai viszonyaink között úgy tűnik, hogy — legalábbis a baptista misszió — nemhogy tért veszítene, hanem inkább megerősödött az utóbbi harminc évben városainkban. Ez a kép azonban csalóka. Ha egy varázsütésre eltűnnének a városi gyülekezetekből a falvakból odavándorolt hívők, itt ott alig maradna hírmondónak valaki. Mivel a városba áramlás folyamata napjainkban csaknem megállt, s így megszűnt a vidékről jövő utánpótlás, a városi gyülekezeteknek a jelenleginél sokkal nagyobb missziói tevékenységet kell folytatniuk környezetükben, ha csak nem akarnak leszálló ágba jutni. Mostani létszámhelyzete és összetétele alapján a legtöbb városi gyülekezet — emberileg szólva — igen jó eséllyel foghat e szép munkához, Urunk misszió-parancsának teljesítéséhez. (Gy)

Ki ment fel a mennybe?

Jézus Krisztus megváltói műve két utolsó állomásának — feltámadásának és mennybemenetelének — a megítélésében több szélsőséges állásponttal találkozunk.

Nem kevesen vannak, akik Megváltónk életét, tanításait és kereszthalálát történelmi tényként fogadják el, de csodáit, feltámadását és mennybemenetelét — amelyek istensége mellett vannak — elutasítják. Közülük némelyek az Esz nevében a Názáreti tanító köré szőtt mítosz alkotórészeiként értékelik e fontos eseményeket; míg mások, — a hívő életben megrekedtek, — mindennapi gyakorlatukban tagadják, hisz újra és újra lerakosgatják a holt cselekedeteiből való megtérés alapját.

Már az első századokban feltűntek tévtanítók, akik éppen úgy, mint a legmodernebb vallástörténészek és kritikusok, azt állították, hogy a Názáreti Jézus csak a mennybevitelkor vált Istenné. De ezt az elgondolást eleve megcáfolja az, hogy az evangéliumi elbeszélések már a mennybemenetel előtt is egyértelműen hangoztatják Jézus istenségét.

Az elmúlt két évezred folyamán uralkodók és egyházi szervezetek nagy erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy Megváltónk földi működésének eseményeire az illető földrajzi pontokon alapított épületekben emlékezhessenek a jámbor zarándokok. A Szentföldön így jött létre többek között: a betlehemi Születés-temploma, a Szentsír-templom, és végül, de nem utolsósorban, az Olajfák-hegyének csúcsán a Mennybemenetel-temploma. Vitathatatlanul boldogító érzés lehet azon a földön járni és időzni, ahol a Mester járt és időzött, azonban Ő maga soha nem engedte követőinek, hogy megdicsőülésének pillanatait állóképekbe merevítsék. Nem engedte meg a három tanítványnak, hogy hajlékokat építsenek Mózes, Illés és Jézus számára a Megdicsőülés hegyén. Nekünk, mai tanítványoknak sincs szükségünk élettelen emlékekre, kövessük inkább „az élő Krisztus élő lépéseit”!

Hj. N. J.

A SZIGETSZENTMIKLÓSI GYÜLEKEZET KÖSZÖNTÖTTE KÜLSZOLGÁLATRA HAZATÉRTE LELKIPASZTORAT

Négyéves amerikai külszolgálat után március 9-én hazaérkezett a szigetszentmiklósi gyülekezet lelkipásztora, dr. Almási Mihály és felesége. A repülőtéren mintegy százán várakoztak rájuk, közülük nyolcvan volt szigetszentmiklósiak. Szűkebb gyülekezeti körben március 16-án, vasárnap délután köszöntöttük testvéreinket.

Almási testvérekkel távollétük alatt is szoros kapcsolatban volt a gyülekezet. Rendszeresen megkaptuk az Amerikai Magyar Baptista Konferenciájának lapját, A Kürtöt, amelyet Almási testvér szerkesztett. Néhány általuk publikált könyv is eljutott hozzánk. Olvastunk az Amerikai Magyar Baptista Teológiai Szemináriumról, amelyet szintén lelkipásztorunk igazgott. Mi is sok levelet írtunk nekik, de kaptunk is — minden gyülekezeti tag legalább négyet.

A jó kapcsolatot az is erősítette, hogy a gyülekezet meghívása alapján e négy évben a gyülekezet pásztorára dr. Almási Mihály testvér édesapja, Almási Mihály nyugalmazott lelkipásztor volt, aki feleségével együtt áldásosan munkálkodott közöttünk. Ez idő alatt 22 taggal gyarapodott a gyülekezet. Mindnyáján hálás szívvel gondolunk idősebb Almási testvérekre, és kérjük további életükre is Urunk gazdag áldását.

A március 16-i ünnepségen Viczián János egyházelnök testvér igehirdetése után imádságban adott hálát mindkét lelkipásztor hűségéért helytállásáért. Az ünnepi alkalmon jelen voltak a testvérgyülekezetek képviselői is. Közülük Villányi Péter református lelkipásztor felszólalásában külön értékelte, hogy Almási testvérek vállalva az esetleges szűkebb anyagi körülményeket, hazatértek, mert népük javát nézték, mint annak idején sok tudós reformátor is tette. Örömlükben osztozott az American Baptist Churches képviselője, A. Lamprecht és felesége, Irene Lamprecht is. Lamprecht testvér átadta az általa képviselt szövetség pénzajándékát, és jelezte, hogy további adományokkal fogják támogatni a szigetszentmiklósi imaházépítést. Az imaház-telek bővítése már megtörtént, így a közeli jövőben lépéseket tehetünk az építkezés mielőbbi megkezdése érdekében.

A hazatért lelkipásztor házaspárt a gyülekezet, a bibliakörök, az énekkar, az ifjúság versekkel, énekkel, zenével és persze virágokkal és ajándékokkal köszöntötte. Megható jelenet volt, amikor idősb Almási testvér visszaadta a szolgálatot fiának, akit négy évig helyettesített közöttünk. Azért imádkozunk, hogy Urunk áldja meg hazatért testvéreink szolgálatát.

Vöő Imre

Dr. Almási Mihály, A. Lamprecht és Viczián János egyházelnök a szószéken

Almási Mihály testvér átadja a szolgálatot fiának, dr. Almási Mihálynak. Középen A. Lamprecht

„De Ő tudja az én utamat”

Jób 23:10

Alig egy éve, hogy a pesterzsébeti gyülekezetben háláadó megemlékezésen köszöntöttük pásztorunkat 25 éves szolgálatára és 5 éves erzsébeti működésére alkalmából. Örömkö, tervek, a gyülekezet jövője volt annak a megemlékezésnek az alapfogalma: a gyülekezet százéves jubileuma, gyülekezeti munkások avatása, bemerítés, a házi imaalkalmak kiszélesítése, beteg lelkek gyógyítása, új imaház építése és mindamennyi feladat.

Most arról kell hírt adnunk, hogy Szűcs József testvérektől a gyülekezet február 2-án elkészült. Nem a gyülekezet kezdeményezte ezt a búcsúztatást, hanem Urunk, Aki tudja és kíséri utainkat. Az Ő döntését nekünk el kell fogadnunk. „Az ÚR csodásan működik, de útja rejtve van” — ha nem is értjük, Istentől kell elfogadnunk, hogy a pásztorunk — betegsége miatt — a gyülekezettől el kell köszönnie, az orvosi bizottság egybehangzó véleménye alapján. De mi hisszük, hogy

ez a hallgatás nem végleges, van gyógyulás.

Belsőleges búcsúztatási alkalomak követték az előjárásági tanácskozás, gyülekezeti órák döntését. Február 2-án Viczián János egyházelnök testvér szolt a gyülekezethez és a pihe-nésre induló Szűcs házaspárhoz. A szeretet, a megbecsülés hangján méltatta Szűcs testvér eddigi életét, munkáját. A gyülekezet minden tagja hálát adott az együttműködés áldásaiért. Erről szolt Kelemen János, rákosszentmihályi presbiter is. Laczkovszki János tb. elnök igen meleg szavakkal zárta az elkészítőnk sorát, majd Szűcs Józsefné testvér emlékeztet meg mindkettőjük nevében az együtt töltött hat év áldásairól a gyülekezetben és a családotokban.

Istenünk gazdag áldását kívánjuk testvéreink életére, gyógyulást, megerősödést kérve részükre, és mint nyugdíjas szolgát, várjuk gyógyulása után testvérünket.

—MA—VI—

Csöndesnapok

BUDAPEST—ÚJPEST

Február 15-én az újpesti imaházban csöndesnapot tartottunk, melynek keretében a szülők, az ifjak és a gyermekek egyaránt részt vehettek. Az egész napos program reggel imaórával kezdődött, melyen dr. Fazekas László, a Diakónus Bizottság elnöke a Pél 19:29 alapján az ifjak teherhordozásáról beszélt. Ezt követően Viczián János egyházelnök tartott előadást „Ifjúságunk a közösség szolgálatában” címmel.

A közös ebéd után a résztvevők kérdéseire választott Révész Benjámin alelnök, a helyi gyülekezet lelkipásztora.

A csöndesnapot Kulcsár Tibor az ifjúsági bibliakör vezetője szervezte. (T. K.)

BUDAPEST—PESTIMRE

„Mindnyáján együtt voltak ugyan-azon a helyen” (ApCs 2:1). Sokszor gondolkodunk azon, hogy milyen lehetett az, amikor az első keresztyének egész nap együtt időztek az Úr jelenlétében. Mivel imaházunkat belső rendezése alkalmassá teszi az ilyen együttlétre, húsvét másnapjára gyülekezeti csöndesnapot hirdettünk.

Kol 2:12, 3:1—4 adta a szentírási alapvetést a rövid igei bevezetőhöz, amelynek üzenetét hat korcsoportban hasogatták tovább a résztvevők az előre felkészült csoportvezetők irányításával. E beszélgetések imaközösséggel zárultak, majd a csoportok együvé tértek és egy-egy biznyságtévőjük által megosztották felismeréseiket a többiekkel.

A délelőtti szakasz végén összegyűjtöttük a résztvevők bibliai- és életkérdéseit, amelyekre azután a délután folyamán kaptak feleletet a kérdezők.

Az ebéd során igazi, családi asztalközösség alakult ki. Olyanok is elmélyült beszélgető kapcsolatba kerültek, akik eddig még igencsak kevés szót váltottak egymással. Az ebéd utáni beszélgetés ideje alatt három közeli beteghez látogatócsoportok indultak, míg a távol lakó betegek — egy-egy — mindenki által aláírt üdvözlét kaptak.

A délutáni együttlétet bibliai vetélkedő színesítette. A legfiatalabb nyertes 13, a legidősebb 64 éves volt. A csöndesnapot a délutáni istentisztelet koronázta meg. A nap folyamán igen sokat énekeltek, s igen-igen nagy volt az örömlük. Jó volt az Ige mellett hosszán, minden sietség nélkül együtt időzni az Úrral és egymással. (Gy. K.)

Egy klinika bezárt

Az afrikai Benin-ben gúnyolódással vették tudomásul az ott élő nem keresztyének, hogy a déli baptisták fogászati klinikája az elmúlt 21 hónap során mindössze három hónapig tudott betegeket fogadni, mert nem volt misszionárius fogorvos. Marilyn Bonnell, a Déli Baptisták egészségügyi és társadalmi szolgáltatásainak koordinátora elmondta, hogy az emberek azt kiáltozták, hogy „lám a keresztyének Istene nem tudja nyitva tartani a klinikát”. Ez sok szívfájdalmat okoz nekünk. A közvéleményben a biznyságtétellel ellenkező hatást vált ki az, ha a hívők arra kényszerülnek, hogy ajtókat bezárjanak. (EPS)

Ez az eset is megerősítheti azt a felismerésünket, hogy ma is szükség van arra, hogy az Úr aratásába álló munkásokért imádkozzunk. Önvizsgálatra is készíthet bennünket, hogy vajon mi mennyire vagyunk hűségesek a ránk bízott szolgálatokban. Egy-egy vállalt feladat elhanyagolása kényelmi szempontok vagy kishitűség miatt nemcsak Afrikában, de nálunk is lejárhatja az evangéliumot. (Gy)

Jobb, nekem, Uram,
sokkal dicsőségesebb
és előnyösebb,
hogy felajánljam
Neked, magam,
mintsem megmaradjak
saját magamnak.

Clairvauxi Bernát